

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 828/2018
25.10.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 571/13 од 04.07.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1391/17 од 08.02.2018. године, на седници већа одржаној 25.10.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 571/13 од 04.07.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1391/17 од 08.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 571/13 од 04.07.2017. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, те му је узета као утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, по пресуди Основног суда у Ваљеву К 271/13 од 29.06.2016. године, при чему му је условна осуда опозвана, па је окривљени АА, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 14.05.2013. до 12.07.2013. године. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини је одређено да ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1391/17 од 08.02.2018. године, усвајањем жалбе браниоца окривљене ББ, адвоката Душана Булатовића, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 571/13 од 04.07.2017. године, у делу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљеној ББ, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Иване Ристић, браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Стојановића, браниоца

окривљеног ГГ, адвоката Ивана Симића и окривљеног АА, као и жалба браниоца окривљене ББ, адвоката Душана Булатовића у преосталом делу, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Стојановић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду одредбе члана 11. и члана 86. ЗКП.

Поред тога, у захтеву се указује да првостепени суд у конкретном случају, није одржао припремно рочиште у року од 30 дана од дана потврђивања оптужнице, којим наводима се, по налажењу овог суда, указује на повреду одредбе члана 346. став 1. ЗКП.

Такође, у захтеву се истиче и да је првостепени суд у току главног претреса одбио предлог одбране да се испитају предложени сведоци, због чега бранилац сматра да је тиме повређено право окривљеног на предлагање доказа, односно право на одбрану окривљеног. Изнетим наводима, по налажењу овога суда, бранилац указује на повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и на непрописан састав судског већа у овом кривичном поступку, наводећи да је у конкретном случају поступала судија Марина Анђелковић, „а да претходно није била одређена, тј. да није имала овлашћење за поступање“, којим наводима, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, захтевом се истиче да у овој правној ствари суд није водио рачуна да се кривични поступак има водити на ромском језику, којим наводима се по налажењу овога суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, тј. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да побијане правноснажне пресуде не садрже разлоге у погледу одлучних чињеница.

У захтеву бранилац износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да није доказано да је окривљени имао намеру прибављања противправне имовинске користи, тј. да није доказано ни да је исти уопште био присутан приликом извршења кривичног дела - којим наводима се, по налажењу овог суда, оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 11, 86, 346. став 1, 395, 438. став 1. тачка 3, 5. и 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Стојановића, у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује да је окривљени АА, (као и сви други окривљени у овом кривичном поступку) у полицији био претучен, и да је стога „све признао“, због чега бранилац сматра да су на тај начин повређена људска права окривљеног АА зајемчена одредбом члана 23. и 25. Устава Републике Србије, као и да је повређено право на правично суђење окривљеног зајемчено чланом 32. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП је прописано да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП је прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да у ситуацији када се захтев за заштиту законитости подиже из разлога прописаних у члану 485. став 1. тачка 3) ЗКП, односно због повреде или ускраћивања људских права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, уз захтев се мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је у предметном поступку окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено неко од људских права и слобода.

Како бранилац окривљеног АА у захтеву није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном у предметном поступку који се водио пред Вишим судом у Београду и Апелационим судом у Београду, повређено људско право и право на правично суђење зајемчено Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП одбацио захтев окривљеног као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП је захтев одбацио, јер нема законом прописан садржај, и одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић